

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2018. augusztus 2.
(csütörtök)**

Szepesy László

„SZENTEK LEGYETEK TELJES ÉLETETEK BEN”

4.

Énekek: 478, 490,4-9

Alapige: 1Péter 1,17

„És ha Atyának hívjátok Őt, aki személyválogatás nélkül ítél, kinek-kinek cselekedete szerint, félelemmel töltsétek a ti jövevénységtek idejét”

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, Szentháromság Isten, azért, mert, ahogyan ebben a lelki énekben is kijelentetted Magadat, hogy Te mindenható, teremtő, irgalmas, könyörületes, megváltó vagy, úgy valóban ezt hishetjük, és ez lehet a mi reménységünk, igazi örömünk forrása. Köszönjük ezt a lelki éneket, hogy emlékeztet minket erre, köszönjük, amikor újból és újból a nap fáradalmi, gondjai mellett Magadat állítod elénk, hogy új megvilágításban, új perspektívából nézhessük életünket, szívünket, gondolatainkat, félelmeinket, vágyainkat, örömeinket. Hálát adunk, hogy ez által az ének által nemcsak Téged dicsőíthettünk és vallhattunk Téged Urunknak, hanem mintegy imádságban fordulhattunk Hozzád, mert annyira mindent kérhettünk ebben a néhány énekversben. Valóban gyakran nyomorultak vagyunk, félelemmel van tele a szívünk, vagy éppen elcsüggedünk, bizonytalanok a jövő felől, vagy éppen olyan öröm és olyan hála köt le bennünket, amely elvonja a figyelmünket Terólad. Köszönjük, hogy imádság által is Magadhoz hívsz minket.

Köszönjük Neked, hogy testvéri közösségben együtt lehetünk Téged tisztelni, imádni a mai estén is. Kérjük szent ígédet, jelentsd ki Magadat nekünk azon keresztül, és hogy az ige végezze el munkáját szívünkben, teremjen gyümölcsöt a Te dicsőségedre. Ezt kérjük Tőled, Urunk, ígéretedben bízva, miszerint ahol a Te nevedben jövünk össze, ott velünk vagy, és hogy valóban áldás van azon, amikor a testvérek együtt laknak, ezért kérjük, és már köszönjük előre is, hogy velünk vagy, és munkálkodsz a mi szívünkben.

Áldott legyen érte a Te háromszor szent neved!

Ámen.

Igehirdetés

A megszentelődésről szóló igehirdetés-sorozat ma esti alkalmán két dolgról szeretnék beszélni. Az egyik az, hogy mint határozza meg Istennek való odaszántságunkat az a tény, hogy hívő emberként, keresztyénként jövevények vagyunk ezen a világon, a másik pedig az, hogy mint határozza meg életünket az a tény, hogy mennyei Atyánk egyben a világmindenség Bírója is, aki ítéletet fog tartani minden ember felett. Péter apostol ebben a felolvasott igeversben csak röviden beszél az elsőről, arról, hogy jövevények vagyunk, és hosszabban beszél arról, hogy a mi mennyei Atyánk Bíró is, ezért én is az előbbiről rövidebben, utóbbiról pedig hosszabban szeretnék szólni.

I. Először tehát azt nézzük meg, hogy jövevény voltunk mint határozza meg Istennek való odaszántságunkat, megszenteltetésünket. Az apostol mindenekelőtt arra emlékeztet minket, hogy jövevények vagyunk ezen a világon, és ez a jövevény szó – tudjuk jól, hogy – mit jelentett akkoriban: olyan embert, aki nem a lakhelye szerinti országban született, hanem más nép között, más kultúrában nőtt fel, de onnan eljött és máshol él. És azt mondja az apostol, hogy a hívők (mi magunk is) ilyen jövevények vagyunk. A szónak van egy ilyen mellékjelentése és – zöngéje is, hogy idegenek. Ez pedig arra utal, hogy egy jövevény akárhány éve, akár évtizede is lakik már egy bizonyos városban, az ottaniak közül sokan még mindig csak jövevénynek tartják, és nem fogadják be maguk közé, nem tartják őt maguk közül valónak. És ilyen szempontból beszél Péter apostol arról, hogy mi jövevények vagyunk ezen a földön, ezen a világon. Értve ez alatt azt, hogy vágyaink, céljaink, tetteink, gondolataink, és mindenekelőtt hitünk idegenné tesz minket a világ embere számára. A hívők negatív megkülönböztetését globalizált világunkban nem mindig akarják a keresztyének elfogadni, igaznak tartani. Ennek egyik oka az, hogy manapság népszerűek azok a politikai, kulturális irányzatok, amelyek célja, hogy megszüntessék az egyes nemzetek kultúrája közötti különbségeket, és minden nép

szokását, társadalmát ugyanolyanná akarják formálni. Egyszerűbben fogalmazva: a világ afelé tart, hogy az ember mindenütt ugyanolyan életet tudjon élni, mint hazájában, hasonló kultúrában, társadalomban, hasonló szokásokkal. Hogy egy példát mondjak erre: napjainkban egy amerikai, egy német és egy magyar ember lehet, hogy bizonyos dolgokban másként gondolkodik, de ugyanazt a farmert és inget hordja, ugyanazokat a zenéket hallgatja, és ugyanazokat a filmeket nézi a tévében. Manapság is lehet idegen valaki egy távoli országban, de egyre több ismerős dologgal fog ott találkozni. Még nem valósult meg ez a terv tökéletesen, még sok nemzet áll neki ellen, de mégis a különbségek összerosása, eltüntetése célként van kitűzve ezeknek a mozgalmaknak a zászlajára.

Ezzel szemben Péter apostol „furcsa módon” mégis a különbséget hangsúlyozza ki, hogy ti jövevények vagytok ezen a világon, és azok is maradtok mindig a hitetekért, Istenért. Az ő korában egyértelmű volt, hogy mit jelentett idegennek lenni egy városban, egy országban: más szokásokat, más gondolkodást, más értékrendet, más etikát és más vallást. Történelmi léptékkal nézve nem is annyira régen valakiről már a ruhája alapján is meg lehetett állapítani, hogy hova valósi, mely nép tagja volt, vagy éppen egy népen belül melyik tájegység területén született vagy élt. Gondoljunk csak a hazánkban elterjedt különböző népviseletekre, amelyekre, ha valaki ránézett, meg tudta mondani, hogy te csángó vagy, te mezőségi, vagy máshonnan származol. De ha a ruha alapján nem is lehetett ezt megmondani, akkor is az illető beszéde, vagy esetleg szokásai, viselkedése elárulták ezt. A lényeg az, hogy a jövevény az az ember, aki egy adott helyen élt, de nem volt odavalósi, hazája távol volt, mégis az otthon megszokott életét élte hazájától távol is.

És valami ilyesmire akar buzdítani bennünket az Ige, hogy először is ne gondoljuk magunkat evilágiaknak, mert mennyei Atyánkhoz tartozunk. Itt Péter apostol külön hangsúlyozza, hogy „*ha Atyának hívjátok Őt*”. Tehát ez személyesen a mi vallásunk, hogy az Atyához tartozunk, nem pusztán a világ állítja ezt rólunk, hanem személyesen nekünk kell ezt vallanunk, hogy mi az Atyához tartozunk, Őhöz megyünk, Őhöz igyekszünk, bár még nem vagyunk ott az atyai házban, ahol Krisztus helyet készít nekünk (János 14,2-3). Ezért még jövevényként, átutazóként, idegenként élünk ezen a földön, akik oda tartanak, ahová igazából tartoznak. A jövevény mi-volt megemlézése tehát felteszi először nekünk ezt a kérdést: valóban az odafelvalók közé sorolod-e magadat? Valóban az Atyához tartozónak hiszed magad? Ez határoz-e meg téged, hogy elsősorban te Krisztus országának állampolgára vagy? Értelemszerűen ez nem mond ellent annak, hogy hazafiak, magyar állampolgárok is legyünk, de az Ige mégis azt mondja, hogy akárhol éljünk, akkor is jövevények leszünk ezen a világon. A jöve-

vény mivolt több dologban is meg kell, hogy határozzon minket (ebből csak néhányat sorolnék fel).

1. Először is úgy kell magunkra gondolnunk, mint akik nem e világból származnak. Hadd erősítem meg a Testvérekben ezt a gondolatot. Ezt természetesen nem testi, hanem lelki értelemben kell érteni, hogy nem e világból származunk (testileg ebbe a világba születtünk). De János apostol könyveiben, és különösen is az evangéliumában többször visszatér ahhoz a gondolathoz, hogy mi, mint újjászületett emberek, nem e világból valók vagyunk. Például a János 17,16-17-ben ezt mondja Jézus Krisztus az Övéiről: *„nem e világból valók, aminthogy én sem e világból vagyok. Szenteld meg őket a te igazságoddal: A te igéd igazság.”* Vagy az 1János 4,5-6-ban azt mondja: *„Azok a világból valók”* (akik nem értik az Igét, és nem fogadják el); *„azért a világ szerint beszélnek, és a világ hallgat rájuk. Mi az Istentől vagyunk: aki ismeri az Istent, hallgat reánk”* (hallgat az Igére). Isten ugyanis, amikor új életet ad nekünk, amikor belenyúl egy emberi életbe, akkor átvisz minket ebből a világból az Ő csodálatos országába (Kolossé 1,13), nem fizikailag, hanem lelkileg, és ez az új élet az Ő igéje által erősödik bennünk, ezért könyörög így Jézus Krisztus a főpapi imában, hogy *„szenteld meg őket a te igazságoddal: A te igéd igazság”*. Azaz azt kéri, hogy mutakozzék meg ez a jövevény mivoltunk, hogy mások vagyunk, mint a hitetlen emberek. Ez pedig azt jelenti, hogy Isten akaratának megismerése és elhívése, az azzal való azonosulás idegenné tesz minket ebben a világban. Hadd fejezzem magamat így is ki: nem mi akarjuk azt, hogy idegenné legyünk az embereknek, mert mi az engedelmességre, az Ige követésére, Krisztus követésére törekszünk, de amikor ezt tesszük, óhatatlanul is eltávolodunk attól, ami evilági, és a világ egyre kevésbé fog minket hozzá tartozónak, tőle valónak érezni. És amikor így élünk, akkor egyszerűen csak azt valljuk meg, hogy mi új ország lakosai lettünk, kettős állampolgárok, új Uralkodó adatott nekünk Jézus Krisztusban, aki meghatározza az életünket. Többé nem e világ emberei, hanem Isten országának polgárai vagyunk elsősorban. Ezért ahhoz kell ragaszkodnunk, amely a miénk, ami a mennyei, az igei, és idegenné kell válnia annak, ami földi, amiből megszabadított minket Megváltó Urunk. Ez új szokásokat, új gondolkodást és új életet jelent. A földi praktikák, népszerű megoldások a bűnre, vagy annak eltusolására, nem lehetnek többé választási lehetőségek számunkra. Meg kell azokat tagadnunk, és mennyei Atyánk akaratára szerint kell élni. A hívő ember életében új dolgok jönnek. A vasárnap az Úr napja (nem a szórakozás és pihenés napja, értsük jól, nem mintha nem lenne pihentető az Úrral és a testvérekkel lenni, de mégis másként, mint a világban). Életünk részévé válik a bibliaolvasás, ami naponként fél, egy óra (vagy ki mennyi időt szán rá). Új szokássá válik a könyörgés, az imád-

ság. (És még sorolhatnánk. Ezek csak a nagyon alapvető dolgok.) És akkor még nem beszélünk arról, hogy a viselkedésünket, a szívünket mennyire kifordítja magából Isten, mivel Önmagához hasonlónak akarja tenni azt.

De itt megállnék egy pillanatra, hogy röviden elutasítsak egy nézetet: még pedig azt, hogy a keresztyénség egy kultúrát terjeszt. Ez nem igaz. Mi, hívők az igét terjesztjük, nem egy kultúrát. A zsidókeresztyének közül többen ebbe a hibába estek az apostolok korában, ugyanis minden pogány megtérte rá akarták erőltetni azokat a zsidó szokásokat, hagyományokat, amelyek nem a Szentírásban találhatóak, nem isteni parancsolatok, hanem emberi kitalációk, hagyományok voltak. A korábban mondottakkal nem azt akartam üzeni és hangsúlyozni, hogy nekünk keresztyén kultúrát kell terjesztenünk, hanem Isten Igéjéhez kell ragaszkodnunk, és ahhoz kell kötődünk. És ezt nemcsak idegen országokkal kapcsolatban érdemes átgondolnunk, mert valljuk be, Testvérek, közülünk keveseket érint ez, hogy más ország keresztyénei hogyan élnek, bár a magyar keresztyén világ eléggé színes – és ha szűkítjük, a református keresztyén világ is elég sokoldalú –, de érdemes ezt az üzenetet átgondolnunk a generációk közötti kapcsolat viszonylatában is. Vegyük példának az egyházi zenét, ami napjainkban elég kényes kérdés egyházi körökben. Sokak számára a református fekete énekeskönyv a mérvadó, ugyanakkor tudjuk jól, hogy a fiatalok más dallamvilággal rendelkező, úgynevezett ifjúsági énekeket énekelnek. És mindkét fél: idősebbek és fiatalok is a megszokott énekeket akarják előnyben részesíteni, ami valahol érthető is. De az a baj, hogy egymásra is rá akarjuk erőltetni. Kinek van igaza? Az Ige azt mondja, hogy hitünk igazságai fejeződjenek ki az énekeinkben, legyenek azok lelki énekek, és dallamviláguk ne legyen megbotránkoztató, hanem Istenhez illő. Mindkét félnek tisztelettel kellene lennie a másik felé, mert nem kultúrát akarunk terjeszteni, hanem hitünket megélni és kifejezni még a lelki énekekben is. Gondoljunk az ébredéskor írt és keletkezett lelki énekekre. Gyakran merev elutasítással találkoztak, pedig milyen tartalmas lelki énekek, dallamvilágukban, és tartalmilag is újak voltak. Hitünk lényeges kérdéseiben fontos az egység, a folytonosság, hogy ne valljunk mást, de néhány kérdésben, életgyakorlatban viszont változás állhat be, amiben Isten Igéjének kell minket vezetnie. Hívó ne legyen idegen más hívő számára, mert olyan kérdésben, amelytől nem függ az üdvösségünk, mást képvisel. Jövevények vagyunk, de a világ számára. Egymás számára ne legyünk. A generációk ne szakadjanak szét! Ne legyünk idegenek egymás számára, nemcsak az idősek számára a fiatalok, hanem a fiatalok számára sem az idősek.

2. Másodszor a jövevény mivoltunk azt is jelenti, hogy a jövő világ szerint cselekszünk, gondolkodunk, élünk. Nem a jelen világ törvényei, társadalmi értékei szerint élek, mintha nem lenne holnap, hanem a

holnap, állampolgárságom határoz meg engem, amelynek törvényeit az Igében találom meg. Jövevényként hazánk törvényeihez, Isten akaratához igazodom, nem pedig lakhelyem szokásaihoz. Az Ige szerint tisztelem a földi tisztségviselőket, hatalmasságokat, adót fizetek, nem lopok, de ha olyan kor köszöntene be, ahol minden következmény nélkül is lophatnék, ezt nem fogom megtenni, mert Krisztus országához tartozom elsősorban. A keresztyén ember etikája nem időleges, azaz nem csak erre az életre szól. Hiába lesz egyszer vége ennek a világnak, mégis Isten személye, értékítéletei nem fognak megváltozni, ezért mi már az örökkévalóság etikája szerint igyekszünk élni. Mindazáltal etikánk egy bizonyos része átmeneti abban az értelemben, hogy a mi tökéletlenségünkhöz, bűnös voltukhoz van részben szabva: példának okáért vegyük az elválás megengedését akkor, ha a hitetlen fél akar elválni (1Kor 7:15), de ahogyan Urunk mondja, Isten eredetileg nem engedte meg az elválást, csak szívünk keménysége miatt (Mát 19:8). Jövevények vagyunk, mert az Atyától jöttünk, születünk újjá, ezért Őhöz tartozunk, nem ehhez a világhoz, ezért, mondja az apostol, igazodjunk is Őhöz, ne a jelenvaló világhoz.

II. Másodszor alapigénkben arról beszél Péter apostol, hogy földi életünk ideje alatt Istent Atyaként ismerjük meg, de Ő nemcsak Atya, hanem a világmindenség Bírója is, és ezt vallanunk is kell. Ezért felhívja a figyelmünket, hogy az Atya alatt ne csupán – bocsánat a kifejezésért – valami érzelgős, puhány férfit értsünk, mert Ő a mindenség Bírója is, aki mindenki fölött áll, hatalommal rendelkezik, akinek a kezében van a törvény, és Nála van a hatalom azt számonkérni az embertől. Másként hadd fogalmazzak: életünk ideje alatt a mennyei Bíró gyermekeiként kell élnünk. Atya is és Bíró is, és mi ennek a Bírónak a gyermekei vagyunk. Isten bíró voltának említése pedig sok mindenre hívja fel a figyelmünket. Először is arra, hogy Isten Bíróként gyakorolja az ítéletet minden ember fölött.

1. Ebből az következik, hogy el kell vetnünk azt a lebutított keresztyéniséget, ahol Istent csak Atyaként emlegetik állandóan, elfelejtik azt, hogy Ő milyen hatalommal rendelkezik, hogy lesz majd ítélet napja, amit Ő hirdetett meg, amelyet Fia által véghez visz, és igenis az ítéletnek számos alkalommal lesz majd olyan következménye, hogy emberek el fognak kárhozni. Az a keresztyénség, amelyet nagyon sok könyv vagy igehirdetés terjeszt, amelyekben tévtanításokat próbálnak elhíttetni velünk, hogy mi Istenre egyszerűen csak Atyaként gondoljunk, és mindig csak a szeretetet emlegessük, és csak azt hangsúlyozzuk, ez nem a teljes igazság, és nem a teljes kijelentése a Szentírásnak. Ennek a tévútnak a vége sajnos az, hogy már sokan vallják azt, hogy Isten minden embert üdvözít, sőt valakik eljutnak odáig, hogy még a Sátánt is üdvözíti, még neki is megbocsát. Ez viszont teljesen ellent mond a Szentírásnak. Az Ige egyértelműen beszél arról, hogy

Istenben összefér az Ő szeretete és ítéletében megmutatkozó igazságossága. Az Atyát hangsúlyozó emberek ezt nem értik, hogy a szeretet és az igazságosság megfér egymás mellett, sőt, szorosán összetartoznak. Menyzei Atyánk, mivel szeret minket, ezért az ítéletet a Fián hajtotta végre, aki elszenvedte Isten gyermekeinek ítéletét a golgotai kereszten. De mivel Ő igaz Bíró is, ezért – hadd fogalmazzam meg így is a golgotai kereszt evangéliumát – Ő nem lehetett személyválogató Atyaként, mert Ő Bíró is, és ott nincs személyválogatás. Gyermekei ítéletéről nem mondhatta azt, hogy nem történik meg, nem zajlik le, én őket egyszerűen gyermekeimmé fogadom, és nem tartom meg felettük az ítéletet. Ebben az esetben Isten személyválogató lett volna, mert a gyermekeit nem ítélte volna meg, az elkárhozókat viszont igen. De mivel Isten igaz Bíró, ezért gyermekei fölött is megtartotta az ítéletet ott a golgotai kereszten, ezért volt szükséges a kereszt, mert Isten igazsága azt kívánta, hogy az elkövetett bűnt büntetés és ítélet kövesse, és ez az, amit látunk a Golgotán. Isten – mondja Péter apostol – Atyánk is, de egy időben a világmindenség Bírója is! Megszentelődésünk szempontjából ezt fontos elhinnünk és igaznak tartanunk, és nem elfeledkezni sem az egyikről, sem túlhangsúlyozni a másikat!

2. Másodszor az következik ránk nézve Isten bírói voltából, hogy ítélet dolgában Őrá kell hagyatkoznunk. Testvérek, ez a megszentelődés egyik nagy lépcsőfoka – úgy tapasztalom, és az Igéből is úgy látom –, amikor az ember az őt magát ért sérelmeket, igazságtalanságot, jogtalanságot nem akarja megbosszulni, és nem gyűlölettel akarja mérgezni a saját szívét, hanem ráhagyja az ítéletet arra, akire valójában és igazán tartozik: az élő Istenre, aki az igaz Bíró. Nem akarok belemenni részletesen abba a kérdésbe, hogy ez nem azt jelenti, hogy a hívő ember bizonyos esetekben ne fordulhatna például világi bíróságokhoz, mert igenis fordulhat. Inkább azt a részét szeretném megerősíteni, amire Péter is felhívja a figyelmet, hogy Istenben kell bízunk az ítélet dolgában a saját személyes életünkben is, nem csak úgy nagy általánosságban, és nem csak a végítélet napján, hanem a mindennapok szintjén. Ahogyan azt más igék is megerősítik, például a Példabeszédek 20,22 ezt mondja: *„Ne mondd: bosszút állok rajta! Várjad az Urat, és megszabadít téged!”*. Vagy a Róma 12,19: *„Magatokért bosszút ne álljatok, szerelmeseim, hanem adjatok helyet ama haragnak; mert meg van írva: Enyém a bosszúállás, én megfizetek, ezt mondja az Úr.”* Testvérek, tényleg azt hisszük, hogy Istennek nincs gondja ránk? Hogy a minket ért sérelmeket és a rajtunk végrehajtott bűnöket nem fogja megbüntetni? Jézus Krisztus maga mondja a Lukács 18,7-8-ban: *„Hát az Isten nem áll-e bosszút az Ő választottaiért, kik Őhöz kiáltanak éjjel és nappal, ha hosszútűró is irántuk? Mondom néktek, hogy bosszút áll értük hamar.”* Nagy kísértése ez a hívő embernek, hogy nem

bízik Isten ítélkező voltában, ítéletet tartó bírói voltában, és saját maga akar lenni a bíró, a saját igazságát akarja érvényesíteni Istenével szemben, nagyon sokszor sajnos mások kárára. Mert én tudom, hogy mi történt, és nekem az az illető akkor is tartozik, és igenis bosszút kell állnom a másikon, a rossz hírért kell keltenem, vagy bármilyen más módon bosszút kell állnom. És természetesen hangsúlyozzuk, hogy ez a bosszú jogos részünkről. De az Ige hangsúlyozza, hogy egyedül Isten az, aki nem személyválogató, és tökéletes igazsággal tud ítéletet tartani, és azt hirdetni. Ennek egyik oka, hogy egyedül Ő látja mindannyiunk szívét, hogy kinek-kinek a cselekedetei mögött milyen indulat és milyen vágy és milyen gondolat áll. *„Az ember azt nézi, ami a szeme előtt van, de az Úr”* a szíveket vizsgálja (1Sámuel 16,7). Amikor az ember tehát ítéletet akar tartani a másik embertársa felett, nem csak fölé helyezi magát, hanem magának tulajdonítja azt az értelmi képességet, azt a belátást, azt a bölcsességet, azt a jogot és hatalmat, ami egy igaz bírónak szükséges az ítélet megtartásához. Ahhoz, hogy egy bíró ítéletet tudjon mondani, ezekkel rendelkeznie kell. Ez pedig, Testvérek – hogy mi rendelkezünk ezzel – beképzeltség és felfuvalkodottság részünkről. Isten az egyedüli tökéletesen igaz Bíró, ezért Péter apostol azt kérdezi tőlünk, bízunk-e Őbenne, tudjuk-e Őt így is követni, Rá hagyatkozni? Néha ez nagy ugrást jelent részünkről, azt, hogy Isten nem tartja meg az ítéletet, hanem megbocsát akkor is, amikor mi forrongunk. De vajon Rá tudunk-e hagyatkozni ilyen esetekben is, mint a világmindenség Bírójára?

3. Isten bírói volta azt is jelenti ránk nézve, hogy magunkat is meg kell vizsgáljuk, és ki kell jelentenünk: tetteinknek, életünknek következményei, súlya van. Olyan következményei, amelyeket Isten egyszer meg fog ítélni. Korunk nagy kísértése az, hogy az ember minden következmény nélkül követ el számtalan bűnt, és senki nem hívja fel a figyelmet arra, hogy minden tettünk az élő Istennel kapcsolatban áll. Korunk nagy kísértése, hogy a felelősség kérdését (mert ez a felelősség témaköre) mellőzzük, a megmérettetés, életünk megvizsgálásának és megítéltetésének bibliai üzenetét gyakran elhanyagoljuk, vagy pedig erőtlenül, jelentőségét tompítva, kicsinyítve hirdetjük (ha éppen nem hallgatjuk el). Ennek súlyos következménye az, hogy gyakran még maguk a hívők sem veszik komolyan életük, tetteik súlyát és következményét, mert – bocsánat a kifejezésért – az olcsó evangéliummal: Jézus úgy is mindent megbocsát, mindent el tudunk rendezni. Pedig minden tettünk súlyos következményét a golgotai kereszten szenvedő Krisztusban kellene látnunk! Mennyire súlyosak a tetteid következményei? Nézz a Golgotára! Ott látod meg igazán, hogy mi következett a te életedből. És ezért nekünk, hívőknek úgy kell élnünk, mint akik hisznek az ítélet napjában, az igaz Bíróban, és abban, hogy életünknek, tette-

inknek jelentősége van, hiszen Isten mérlegre tette őket ott a golgotai kereszten, és egyedül csak Krisztus áldozata miatt menekülhettünk meg az elítéltetéstől és a jogos büntetéstől. A hívó embert tehát nemcsak az Atya iránt érzett szeretet ösztönzi a szent életre, hanem az igaz Bíró iránt érzett hála is, aki Jézus Krisztusért felment minket bűneink alól, és ezért a hívó ember igyekszik Őt újabb bűnökkel nem megbántani, hanem a kapott kegyelem szerint Neki élni. Úgy élni, hogy a Bírónak ne elítélnie kelljen hívó életünket, hanem gyönyörködni abban. Úgy élni, mint akinek tettei, gondolatai nem csak magára, hanem elsősorban Istenre tartoznak! Nemcsak saját érdekemet nézve, amikor cselekszem, hanem észrevenni az Istennel való kapcsolatomat.

4. Isten bírói volta azt is jelenti megszenteltetésünkre nézve, hogy Jézus Krisztust nem azért küldte el e világra, hogy eltörölje Isten törvényeit és parancsolatait, hanem hogy betöltse azokat. A Bíró ugyanis a nekünk adott törvény és parancsolatok szerint ítél. Nem veti el azokat a Bíró, nem úgy oldja meg a mi bűneink kérdését, hogy eltörli a törvényeket, hanem Krisztusban beteljesíti. Márpedig ha Isten azt akarta, hogy az Ő szent Fia betöltse a parancsolatokat, akkor nekünk, gyermekeinek életében is ez az akarata, hogy parancsolatai szerint igyekezzünk élni, akármennyire is nem tudjuk azokat tökéletesen betölteni, mint Jézus Krisztus, de ott kell lennie bennünk fő elvként, hogy ami az Ő életében is látható: az Isten parancsainak és az Igének való engedelmesség, az ott legyen a mi életünkben is. A Bíró gyermekeiként nem a törvénytől függetlenül kell élnünk – mint néhány magát szabad keresztyénnek valló ember teszi –, hanem az isteni törvény szerint. A törvény átkát, az ítéletet mennyei Atyánk, Isten elvette rólunk. Valóban, a törvény átka már nincs rajtunk, de a törvény utat mutat nekünk az Isten akarata szerinti életre, a szeretet megtanulására, mert *„a törvény betöltése a szeretet”* – ahogy mondja Pál apostol máshol. Tehát a törvény szerint igyekszem élni, mert ismerem Istent Bíróként, és tudom, hogy Ő a törvényt nem eltörli, hanem beteljesíti, és azért is törekszem erre, mert hálából tetszeni akarok Neki, mert szeretem Őt. Nem az ítéletétől, nem a haláltól rettegek, mert az a golgotai keresztfán végrehajtatott, hanem szeretetből élek Őneki szánva oda magam.

5. Végül arról kell röviden beszélnem, hogy Isten bírói voltából származik az a tisztelettel teljes félelem is, amire felszólít minket az apostol, mert ezt mondja: *„félelemmel töltsétek a ti jövevénységtek idejét”*. Megszenteltetésünk egyik fontos része tehát, hogy ne csak Atyaként tiszteljük Istent, mint akitől származunk, mint aki gondoskodik rólunk, hanem úgy is, mint aki Bíróként áll fölöttünk, akinek hatalma van, és ezt a hatalmat mi elismerjük magunk fölött, ez a hatalom állandóan fennáll, és ez a hatalom ma is megítél embereket. Elhiszem, hogy engemet is elítélt és kár-

hoztathatott volna, megtehetette volna, de Krisztusért nem tette meg. Tehát ebben a félelemben – amiről itt Péter beszél – nem annyira a rettegésnek, mint inkább a tiszteletnek kell megmutatkoznia, mint akik elismerik Isten hatalmát arra nézve, hogy Ő jogosan kárhoztathat engem, mondhat felettem ítéletet. Nagyon nem szeretjük, Testvérek, hogyha minősítenek minket, pláne ha azt egy másik ember teszi. Ilyenkor mindig a másik fejéhez is szoktuk vágni: te mondod nekem, aki meg ezt, és ezt csinálod, és ezzel le is tudjuk a dolgot. Van egy hatalom, akinek nem mondhatjuk ezt. Isten igenis minősítheti az életünket, és igazságosan meg is büntethetne, de nem teszi. Tehát ennek a félelemnek van egy elismerő része: elismerem az Atya bírói hatalmát az én életem felett, de a világmindenség felett is. És van egy féken tartó ereje, amely a bűn elkövetésében akadályoz meg minket. Nem mintha a Bíró miután kegyelmet adott nekünk, és látva újabb bűneinket, meggondolná magát, mert Isten nem gondolja meg magát, hanem azért kell Őt követnünk, mert a kegyelem a Bíróhoz köt minket. Ez a végtelen hatalommal rendelkező Bíró az, aki kegyelmezett nekünk Krisztusban. Ha ugyanis nem kegyelmezett volna, akkor nem lehetne új életünk, akkor a tárgyalást ítélet, és a kiszabott büntetés végrehajtása, azaz a kárhozat követte volna. A kegyelem a szeretet jele, mégis végtelen nagy hatalom mutatkozik meg mögötte. Gondoljunk a golgotai kereszten végrehajtott ítélet nagyságára, amely megmutatta Isten bírói hatalmát és ítéletét mindannyiunk fölött. Ezt a hatalmat elismerve féli a hívó ember Istent, megadva Neki azt az elismerést, a Vele való ellenkezéstől való félelmet, ami Neki jár.

A nekünk adott kegyelem következménye pedig az istenfélelem, mert ha nem félünk Isten ellen vétkezni, parancsolatait megszegni, akarásával nem törődni, azt figyelmen kívül hagyni, akkor igazából még nagyon keveset értettünk meg a nekünk adott kegyelemből. A kegyelem ugyanis megváltoztatja az embert, a kegyelem megmutatja azt, hogy a Bíró mit tett érttem. És a kegyelem ösztönöz engem arra, hogyha ez a Bíró felmentett engem, akkor ez a kegyelem új életet ad, meghatározza annak minden másodpercét, a Bíróhoz köt engem, akkor Neki kell élnem. Ezért Péter apostol rávilágít arra, hogy aki Atyaként szereti Istent, az félje Őt Bíróként is, mert megkegyelmezett neki. A kegyelemnek kellene minket leginkább ösztönöznie a szent életre.

Látjuk tehát, hogy jövevény voltunk és Isten Bírói volta új megvilágításba helyezi életünket, tetteinket, arra ösztönöz minket, hogy egyre inkább Őneki éljünk. Megszenteltetésünk eszköze az, hogy Isten erre, jövevény voltunkra és Isten bírói voltára emlékeztet minket. Eszközei ezek, amelyek által arra akar emlékeztetni minket, hogy Őhöz tartozunk, nem csak úgy tengünk-lengünk ebben a világban, Neki tartozunk hálával ke-

gyelméért. És pont ennek (az Őhöz való tartozásnak és a kapott kegyelemnek) kellene ösztönöznie minket, hogy még inkább Neki éljünk. Isten Szentlelke által segítsen minket arra, hogy ne felejtjük sose el ezeket, hogy Ő igaz Bíránk is, amellet, hogy mennyei Atyánk, mi pedig jövevények vagyunk. És azért emlékeztessen minket ezekre, hogy ezek által ösztönözzön is minket a Neki odaszánt életre. Ő adja ezt meg nekünk napról napra, és ajándékozzon meg azzal, hogy szívünkben valódi ösztönző erő legyen a kegyelem.

Imádkozzunk!

Imádunk és magasztalunk Téged, felséges Istenünk, azért, mert mennyei Atyánkká lettél Jézus Krisztus által, de azért is, mert a világmindenség Bírójaként olyan végtelen hatalom van a Te kezében, mint senki másban, amelyért Teelötted meg kell hajolnunk, térdre borulnunk, elismerve fölöttünk való hatalmadat. Még inkább csodálunk és imádnunk kell Téged ezért, mert ezt arra használod, hogy szeretettel tiszteljünk Téged. Nem megrettentesz pusztán, hanem kegyelmet gyakorolsz, pedig jogos lenne az ítéleted fölöttünk. Kérünk Téged, hogy ez a kegyelem és ez a Hozzád való tartozás, az ezen a földön való jövevény voltunk hadd ösztönözzön minket arra, hogy egyre inkább Neked akarjunk tetszeni, Hozzád akarjunk tartozni, és ezt minden módon, tetteinkkel, gondolatainkkal, vágyainkkal is ki akarjuk fejezni.

Bocsásd meg, Urunk, hogy még köt minket a földi jó, hogy a szívünkben az igemagvakat is gyakran elfojtja e világ gondja és baja, és hatalmasabbak tudnak lenni annál, amit Te nekünk üzensz, és ami által munkálkodni akarsz szívünkben. Bocsásd meg, hogy nemcsak az odafelvalókkal törődünk, hanem inkább ezek vannak kisebbségben szívünkben, és inkább a földi dolgok kötnek le bennünket. Kérünk, hogy úgy, ahogyan egyszülött Fiad földi élete alatt is Neked tudott élni, Atyaként és Bíróként szeretni, törvényadóként tisztelni, Neked élni, úgy mi is tudjunk így élni, megtanuljuk ezt Őtőle, Őt követve. Kérjük hozzá Lelked bölcsességét, erejét, szeretetét, hosszútűrését. Könyörgünk, add nekünk az Ő beléd vetett bizalmát, az Ő szelídségét, hogy a harag s a bosszúállás ne uralja el a szívünket, hanem valóban az ítéletet egyedül Rád, az igaz Bíróra tudjuk hagyni. Oly nehéz ez, és oly könnyen jön szívünkbe az ítélkezés, a bosszú. Köszönjük, hogy Nálad van szabadítás erre.

Könyörgünk, hogy óvd meg népedet attól, hogy megfosszuk Téged bírói hatalmadtól, hogy csak szerető Atyaként higgyünk Benned, ami igaz, mert az Igéből való, de hiányos és féligazság. Kérünk, hogy legyen bennünk az a félelem, amire itt felszólítasz minket. Köszönjük, hogyha mindezekben már előrébb juttattál, naponként járatsz bennünket.

Köszönjük a testvéri közösséget itt a gyülekezetben, amely segíthet minket, támogathat, ha kell, szeretettel figyelmeztethet ebben. Kérünk, Urunk, hogy megszenteltetésünk vége ne mi magunk legyünk, hanem hadd tudjunk Rád mutatni, az legyen legfőbb vágyunk, hogy az emberek a mi jó cselekedeteinket, életünket látva Téged dicsőítsenek és ismerjenek meg. Kérünk, hadd töltse be gyülekezetünk ezt a feladatát, de egyházunkért is könyörgünk, add, hogy annak vezetői Igéd szerint az evangélium iránt elkötelezetten tudják országodat terjeszteni, hirdetni.

Könyörgünk magyar népünkért is, adj ébredést, add, hogy ebből az álmos világból, ahol annyi mindennel altatnak el bennünket, felébredjenek új, örök életre, Téged dicsőítve, magasztalva.

És kérünk azért, hogy egyen-egyenként hadd lehessünk világosság otthonainkban, szeretteink között, ismerőseink körében, hadd fényeljék a Te Igéd világosságként rajtunk keresztül.

Köszönjük, hogy ígéreted szerint velünk vagy *„minden napon a világ végezetéig”*, hadd legyen ez reménységünk, erőnk a fájdalom, a gyász idején. De akkor is, amikor szolgálatot adsz, amikor örömteli módon felfedezhetjük azt, ha másnak segíteni tudunk. Köszönjük, hogy megőrzöl bennünket addig a napig, amíg Magad mellé veszel minket, vagy vissza nem jössz az ég felhőin át.

Áldott legyen addig is a Te háromszor szent neved!

Ámen.

490,4-9 ének

4. Szentháromság. egy Istenség, Ki vagy mindenre elégség:
Csak tiéd minden tisztesség, Néked adassék dicsőség!

5. Te teremtettél bennünket: Bird hát jóra életünket;
Ne nézd gyarló esetünket: Segéld erőtlenségünket.

6. Hogy mi csak tiéid légyünk, Téged szüntelen dicsérjünk:
Légyen szeretet mi bennünk, Egymás közt egyesek légyünk.

7. Oltsd meg patvarinknak tüzeit, Vedd el bűneinknek terhét:
Adj minékünk csendességet, Lelki-testi békességet.

8. E világon úgy élhessünk, Hogy bűnünkben el ne vesszünk,
Hanem mennyekbe mehessünk, S véled örökké élhessünk.

9. Dicsőség légyen tenéked, Menny, föld magasztaljon téged,
Mert mindenekre kegyelmed, Mint a bő árvíz, kiterjed.